

pe pod mými kominičky, vysoký zmrzlý sních, jako bych se prolamoval do oken pařníku, vlastně jsem teprve po té havárii zjistil, že až do té chvíle, kdy jsem přistál posražce s nákladním autem v rychlosti devadesáti kilometrů, že do té chvíle jsem nevěřil, ale domníval jsem se, že ti druzí, že lidé jsou všichni daleko chytřejší, než jsem já, daleko morálnější, než jsem já, daleko hezčí, než jsem já, daleko ... všechno že lidé mají dokonalejší, než mám já, že všichni mají perličku na dně, kdežto já tam mám od dětství pocit viny, od dětství jsem měl pocit viny, díval jsem se na lidi dokonce za mého dětství, několik cizích strejců, když jeli na bicyklu a já jsem se na ně podíval, slezli z bicyklu a dali mi hroznou facku, a pak si odpili a s ohromným zadostiučiněním zase nasedli na bicykl a jeli dál a já jsem si držel tvář a vrátil jsem se, nebo jsem teprve šel do školy a styděl jsem se za to, že jsem něco zavínil, něco tak hrozného, že cizí chlapi si přečtli z té mé drzé tváře nějaký zločin, a sami mne potrestali, možná, že jsem dostával ty facky jako zálohu na něco, co teprve vyvedu, možná že jsem dostával ty facky, abych se vzpamatoval, dokud je ještě čas, možná že jsem ty facky dostával a conto těch mých koček a koťat. Asi proto jsem tenkrát jako chlapec a pak jako mladý muž neustále utíkal, prchal, pořád jsem chtěl do-

sáhnout k obzoru, abych se za ním ukryl, avšak vždycky jsem jen zjistil, že tam na té hranici se otevírá další obzor, a že musím zase uhánět a prchat k té čáře obzoru, která se mi ale pokaždé vzdalovala a vzdalovala, tak dlouho, až dneska, tady, jak kráším podle zamrzlé řeky, celý obzor se ze všech stran obrací a jeho čáry procházejí mnou, vytvářejí střed, který mne nezasahuje, ale vrací se mi do ruky a k nohám jako bumerang. Sních kroupe pod mými kominičky, botami s gumovou podrážkou, která když se otočím, zanechává v probořeném sněhu za sebou otisk velkého listu z akátu. Otáčím se znovu a vidím, jak za sebou zanechávám otisky v proboření, jako bych se bořil do dortu s cukrovou polevou ... Když mne prodrti z nymburské nemocnice, za týden, hned jsem šel do hospody k Tygrovi, protože můj vzor byl Niki Lauda, ten, který když těměř shořel i se svým závodním autem, tak za pět neděl už zase seděl v monopostu formule jedna, jako by se nic nestalo. A tam jsem se setkal s Ondříčkem, kameramanem pana Formana, připomenul jsem mu s velkým smíchem, jak před patnácti lety byl na tom pan Ondříček, když slavil narozeniny svého syna, tak to napasoval s kamarádem do zdi, a roztrískali se ke smrti, ale pan Ondříček se ujal, a sešili mu obličej ... A pan Ondříček mi ukazoval to sešívání

the only context of context

A Sachem Pollock

pop culture
slightly
though
name
145
happy
when
not cool
except for
word